

» När man ska beskriva Aruba går det inte att undvika den utnötta klyschan: ett paradiset på jorden.

Aruba - en enda lyck

» Solen steker från en knallblå himmel och värmer den mjuka, korallvita sanden. Inte ens den ständiga östliga vinden som blåser på Aruba ger någon svalka.

Vid vattenbrynet står en rad unga män med håret ringlande i våta testar över ryggen och spanar ut över det turkosblåa havet där våg efter våg slår mot stranden i en ständig rytm.

Fokuserade står de och väntar på nästa perfekta våg.

Det är lördag eftermiddag och vi dåsar i solstolen efter en lång flygres. Pocketböckerna ligger oöppnade i sanden. Hela vår uppmärksamhet är riktad mot ungdomarna som gång på gång grabbar tag i sina skimboard, rusar mot vattenbrynet och släpper snabbt ner dem för att glidande på den våta sanden möta den perfekta vågen.

Ibland lyckas någon göra en snygg volt innan han landar i vattnet med ett plask. Då visar de övriga sin uppskattning genom att slå med handflatorna mot brädans glatta yta.

Det händer att deras ansats avbryts av turister som promenerar längs den långa Eagle Beach-stranden.

Då återvänder de lugnt till sin plats för att invänta en ny våg.

Turisterna är Arubas viktigaste inkomstkälla. Vi vill att ni ska trivas och därför skulle vi aldrig komma på tanken att vara oartiga, säger en av vägvirtuoserna, sjuttonåriga Jonathan.

Likt största delen av Arubas befolkning kommer han också att arbeta med turism när han är klar med sina studier. Han är redan bekant med branschen via sin mamma som är chef för ett av flervåningshotellen på grannstranden Palm Beach.

Vårt hotell med längor i endast två våningar, Manchebo Beach Resort & Spa på Eagle Beach, är ett av Arubas äldsta hotell.

Hotellens vd, holländaren Edgar Roelofs, berättar hur två av flygbolaget KLM:s piloter flög över Aruba och såg de långa, kritvita öde stränderna i mitten av sextiotalet.

De bestämde sig för att köpa den bästa biten av stranden och bygga Manchebo Beach-hotellet.

Kritvit korallsand, turkosblått hav och vita moln som seglar på en djupblå himmel - det är Aruba det.

I Västindien räds man inte att välja de grällaste färgerna när man målar husfasaderna. Ett besök i huvudstaden Oranjestad är som att dyka ner i en kaskad av färger.

Köpcentret Royal Plaza ett stenkast ifrån den pir där de stora kryssningsfartygen lägger till är ett bra exempel. Den runda byggnaden liknar mer en rosa gräddbakelse med vit glasyr än ett kommersiellt center. Palettens alla färger kom också till användning när busstationens pelare målades; till glädje för alla turister som sitter och väntar på bussen.

Varje fordon har en nummerplåt där vi läser uttrycket "One happy island".

Busschauffören Howard berättar att "en enda lycklig ö" syftar på den lilla öns etniska mångfald där människorna, oavsett hudfärg och ursprung, lever

jämbördiga sida vid sida.

Människorna som befolkade Oranjestads gator och restauranger kan också beskrivas som färgstarka. Det holländska inflytandet märks naturligtvis, men också det indianska, spanska, kinesiska och afrikanska. Rascococktailen tunnast ut av oss bleka turister, främst amerikaner men också européer, som trängs i souvenirstånd längs med kajen.

Att Gud gör vackra barn bekräftas av hotellets allt-i-allo. Han verkar ha ärvt sitt kastanje-röda hår av en förmodad holländsk förfader medan en afrikansk dito gett honom hans varmt gyllenbruna hud.

Arubas västkust kantas av långa kritvita korallstränder som ständigt formas av vågorna.

Varnade för att det inte finns vägar på öns karga och steniga östsida hyr vi en Jeep

Wrangler för en dag.

På den nordliga spetsen reser sig fyren Californian lighthouse som vi avverkar rätt snabbt, ivriga att komma vidare.

Mycket riktigt. Det finns inga vägar, utan vi följer bilspåren i den sandiga och steniga terrängen. Tidvis känns det som om vi sitter i en torktumlare när jeepens hjul rullar över stora vassa stenar eller tippar ner i pottstora hål.

På grund av den besvärliga terrängen är vår framfart måttlig.

Efter att ha avverkat östkustens sevärdheter: den naturliga bron som rasat samman och "The natural pool", havsvattenpoolen som naturen formade ser vi en skylt med ordet "cave". Pilen leder oss till den 30 meter långa Guadirikirigrottan med full ståhöjd. Hålen i grottakloppen släpper in det intensiva solljuset och vi får en känsla av att befint

Aruba går det inte att undvika
n: ett paradys på jorden.

en enda lycklig ö

Korallblått hav och vita moln som seglar på en djupblå himmel – det är Aruba det.

man inte att
färgerna när
lerna. Ett be-
Oranjestad är
en kaskad av

al Plaza ett
ir där de sto-
en lägger till
. Den runda
mer en rosa
vit glasry än
enter. Palet-
m också till
busstationens
ll glädje för
tter och vän-

en nummer-
trycket "One

oward berät-
klig ö" syftar
niska mång-
orna, oavsett
prung, lever

jämbördiga sida vid sida.

Människorna som befolkar Oranjestads gator och restauranger kan också beskrivas som färgstarka. Det holländska inflytandet märks naturligtvis, men också det indianska, spanska, kinesiska och afrikanska. Rascocktailen tunnas ut av oss bleka turister, främst amerikaner men också européer, som trängs i souvenirstånden längs med kajen.

Att Gud gör vackra barn be-
fästs av hotellets allt-i-allo. Han
verkar ha ärvt sitt kastanje-
röda hår av en förmodad hol-
ländsk förfader medan en afri-
kansk dito gett honom hans
varmt gyllenbruna hud.

Arubas västkust kantas av
långa kritvita korallstränder som
ständigt formas av vågorna.

Varnade för att det inte
finns vägar på öns karga och
steniga östsida hyr vi en Jeep

Wrangler för en dag.

På den nordliga spetsen reser
sig fyren Californian lighthouse
som vi avverkar rätt snabbt, iv-
riga att komma vidare.

Mycket riktigt. Det finns inga
vägar, utan vi följer bilspåren
i den sandiga och steniga ter-
rängen. Tidvis känns det som
om vi sitter i en torktumlare när
jeepens hjul rullar över stora
vassa stenar eller tippar ner i
pottstora hål.

På grund av den besvärliga
terrängen är vår framfart mak-
lig.

Efter att ha avverkat östkus-
tens sevärdheter: den naturliga
bron som rasat samman och
"The natural pool", havsvat-
tenpoolen som naturen format,
ser vi en skylt med ordet "cave".
Pilen leder oss till den 30 meter
långa Guadirikirigrottan med
full ståhöjd. Hålen i grottaket
släpper in det intensiva solljuset
och vi får en känsla av att befin-

na oss i konungens sal upplyst
av tusentals glimmande kristall-
kronor.

Dagen lider mot sitt slut när vi
när den långgrundade Baby Beach
på öns sydvästra sida.

För snorklare finns en hel un-
dervattensvärld att upptäcka på
korallrevet utanför Baby Beach.
Tyvärr förstörde orkanen Ivan
en del avrevet i september 2004,
men till all lycka inte hela.

Aruba är en liten ö där stran-
den, solen och havet är de stör-
sta attraktionerna. För den aktiva
semesterfiraren kan utbudet av
nöjen te sig i klenaste laget.

Vårt främsta nöje är att köpa
en "go around-biljett" och ta
bussen till Palm Beach. Här
finns det största restaurangut-
budet utanför Oranjestad. På den
populära restaurangen Smokey
Joe's får vi köa med hungriga
amerikaner om ett bord för att
äta succérätten revbensspjäll,

Gunilla Ahlholm

» Plus och minus

- + klimatet, regnar sällan
- + människorna
- + fina och rena stränder
- + hög standard på hotellen
- + tryggt
- + välordnad kollektivtrafik
- dyrt
- maten

massor av revbensspjäll bör till-
läggas.

Sista veckan följer vi med på
en dagsutfärd till korallrevet
Palm Island. Det är en typisk
turistfälla med vattenpark och
spa. I biljetten ingår förvisso
buss- och båttransport samt mat
och dryck, men alla attraktioner
kostar extra.

Som tur är ingår högklassig
snorklingsutrustning för den
som vill snorkla på korallrevet
och beundra tropiska fiskar som
till exempel de djupblåa pape-
gojiskarna.

Två veckor rinner snabbt för-
bi. När planet med 19 finländare
och mångdubbeltfler svenskar
lyfter mot högan nord, är det
mötet med alla trevliga männis-
kor vi minns bäst.

Aruba gör skäl för epitetet en
enda lycklig ö.

TEXT OCH FOTO: DENISE LINDELL
denise.lindell@otf.se